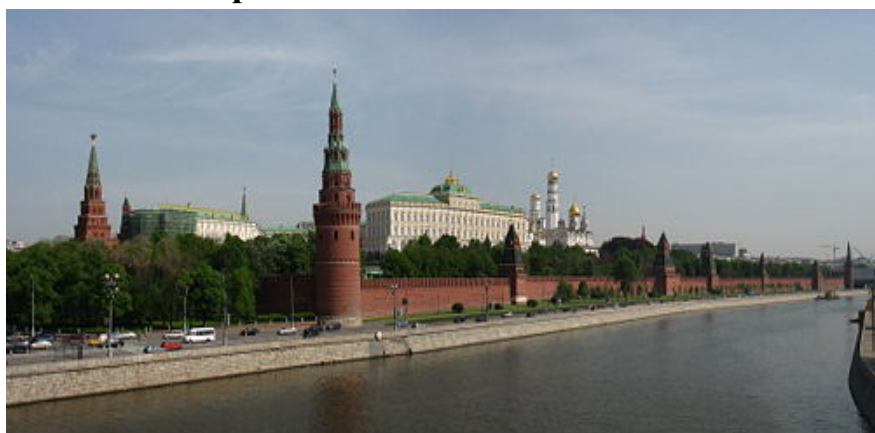

Са поклоничког путовања из Свете Русије

Путовати свијетом је велико искуство али ићи на поклоњење светим мјестима је најљепши ужитак сваког превославца. Тако и ми свештеници епархије Средњоевропске уз благослов нашег Архиепископа Константина походимо света мјеста Православља. Послије прошлогодишњег поклоничког путовања у Грчку (Света Гора и светиње града Солуна) одлучили смо да ове године походимо граду Москви и његовим светињама али и историјским споменицима културе. О. Симон Туркић и о. Слободан Тијанић учесници прошлогодишњег пута нису били у могућности да крену са нама али трочлана група (о. Александар Шкорић, о. Неђељко Ђокић и о. Симиша Вујасиновић) је била чврста у намјери да испуни своје дјечачке снове . Наиме жеља свих нас је била да посјетимо Свету Русију. При самом слијетању на аеродром Домодедово срце нам је заиграло од среће јер се сан претварао у стварност. Воzeћи се кроз Москву остајали смо фасцинирани са љепотом цркава.

У овом кратком путопису желио бих да вам опишем сва мјеста гдје смо били. Прва одредница је био Кремљ.

Московски Кремљ

Московски Кремљ (рус. *Московский Кремль*) је историјски утврђени комплекс у самом центру Москве, окружен ријеком Москва (на југу), Црвеним тргом (на истоку) и Александровом баштом (на западу). Један је од најпознатијих кремаља (руских цитадела) и укључују четири палате, четири катедрале, а опасан је Кремаљским зидом са Кремаљским кулама. Комплекс служи као званична

резиденција Предсједника Русије.

Ако и ви драги читаоци будете ишли у Кремљ немојте пропустити да видите огромно звоно и велики топ који се налазе у комплексу овог историјског здања.

Цар-звоно (рус. *Царь-колокол*, у буквалном преводу *Цар звона*) је огромно звоно приказано унутар Московског Кремља. Наручила га је царица Ана Ивановна, братаница цара Петра Великог.

Ово звоно је највеће звоно на свијету, тешко 216 тона, високо 6,14 m и пречника 6,6 m. Излили су га у бронзи мајстори Иван Моторин и његов син Михајло од 1733 до 1735. Орнаменте, портрете и натписе направили су В. Кобеље, П. Галкин, П. Коктев, П. Серебријаков и П. Луковников. Ово звоно никада није зазвонило, јер се у пожару 1737. одвојио велики дио (тежак 11, 5 тона), док је звоно још увек било у калупу. Након пожара, звоно је остало у свом калупу скоро цијели вијек. Цар-звоно је 1836. постављено на камено постолје поред Звоника Ивана Великог у Кремљу. Постојала су још два звона са истим именом, изливена почетком 17. века и 1654. (тешко око 130 тона). Ово друго звоно је уништено у пожару 1701. Његови остаци су искоришћени да се направи садашње Цар-звоно. Неко вријеме Цар-звоно је служило као капела, а пукотина је коришћена као врата.

Цар-топ (рус. царь-пушка) — средњовјековно артиљеријско оружје, ремек-дјело руске артиљерије и ливачке вјештине, изливен из бронзе 1586. године од руског мајстора Андреја Чохова, за вријеме владавине цара Фјодора Ивановича. Топ никада није служио својој намјени.

Дужина топа — 5,34 м, тежина — 40 т. У Гинисову књигу рекордâ уврштен је као највећа хаубица икад направљена. Свако његово ђуле тежи 1965 kg (120 пуди). Топ се данас налази у близини Цар-звона, а задњи пут је рестаурисан 1980. године.

Треба истаћи да када будете куповали карте на самом

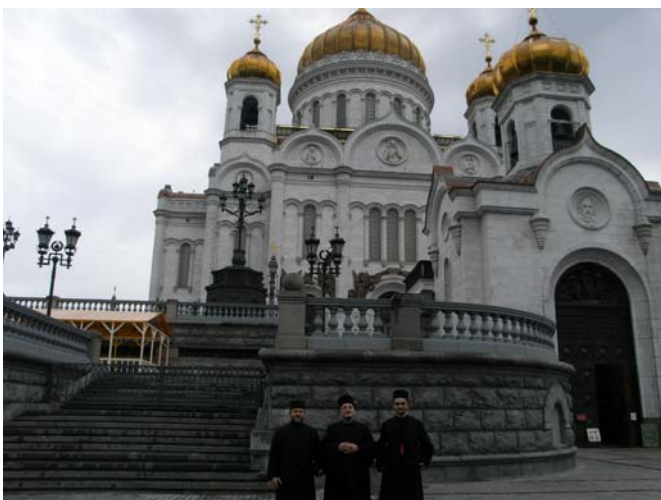
улазу у Кремљ, узмите оне са којим можете ући у све цркве и манастире као и музеје. Овај комплекс обилује административним здањима и музејима, а ми смо видјели (извана) и посјетили следеће: Велики Кремаљски дворца , Грановита палата , Теремни дворца , Потешни дворца , Државни Кремаљски Дворца , Сенатски дворца , Арсенал (Zeughaus) , Палата оружја , Дијамантна збирка. Кремаљска администрација , Царичина златна палата .

Остали смо запањени колико је лијепих тргова и башти оупште у Москви. Али чини се да су најљепши они управо у овом комплексу, те када будете ишли не пропустите да се не одморите у њима. Ми смо уживали и одмарали се у: Великом Кремаљском скверу , Саборном тргу , посетили : Ивановски трг и Сенатски трг.

Оно зашто смо и највише ишли јесте да видимо широм свијета познате цркве и манастире. Златне куполе су осликавале сву моћ некадашње царске Русије, али љепота храмова (изнутра) је била таква де се не може ријечима описати. Са колико љубави према Господу је маса народа прилазила и цјеливала иконе. Колико склада и реда је било ту. Нигдје журбе од стране мноштва вјерника није било. Једноставно речено прелијепо. Штета што нисмо могли дуже да боравимо у тим мјестима али жеља да видимо што више нас је вукла даље. Када будете ишли молим вас да посетите цркве и манастире који се налазе унутар Кремља, а то су: Успенска саборна црква , Архангелска саборна црква , Благовјештанска саборна црква , Патријаршијски дворца и црква Дванаесторице апостола , Црква Полагања ризе (плашта) Пресвете Богородице , Верхоспаска саборна црква и теремне цркве , Манастир чуда , Вознесењски манастир , Звоник Ивана Великог , Црква Рођења Пресвете Богородице на Сјењаху.

Други дан празника Педесетнице имали смо част да се помолимо на Св. Литургији у храму Христа Спаситеља. Учествујући молитвено имали смо осјећај да нисмо на земљи. Појање хора је било складно са пуно темпа али оно што треба истаћи јесте да је читава жива црква (народ) био укључен у Св. Литургију. Једнообразност свештеничких одежди али и свих покровца у храму је давала слику уредности, чистоће и реда. Фреске, позлата на њима, олтари су нешто што морате видјети, чини ми се неописиво.

Храм Христа Спаситеља у Москви

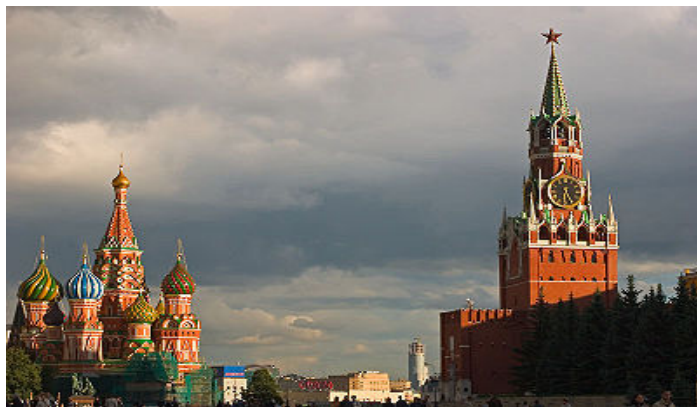
Катедрални саборни храм Христа Спаситеља (посвећен Христовом рођењу) — саборни храм Руске Православне Цркве, недалеко од Московског Кремља, на лијевој обали ријеке Москве.

Првобитни храм је подигнут у част побједи руског народа над Наполеоном. На зидовима храма су била исписана имена официра руске војске који су пали у рату с Наполеоновом армодом 1812. године и других непосредних битака против Наполеона. Храм је рађен према пројекту архитекта Константина Тона. Градили су га истакнути неимари и умјетници из цијеле Русије 44 године. Храм је свечано освешћен 26. маја 1883. године. Здање из XIX вијека је срушила комунистичка власт 5. децембра 1931. године. На његовом мјесту је био саграђен базенски комплекс. Храм је наново грађен од 1990. до 2000. године

према цртежима и старим фотографијама. Садашње здање храма је освешћено 19. августа 2000. године. После посете храму продужили смо до Црвеног трга, да се одморимо и разгледамо један од симбола града Москве.

Поглед на Катедралу Василија Блаженог и Кремљ на Црвеном тргу у Москви.

Црвени трг (руски: *Красная площадь*) је најпознатији московски градски трг. Трг одваја Московски Кремљ, некадашњу царску, а данашњу службену резиденцију руског предсједника, од старе историјске трговачке четврти Китај-город. Како се главне московске улице управо одавде шире у свим смјеровима, Црвени трг се често сматра средишњим московским тргом и срцем цијеле Русије. Године 1991. Црвени трг је уврштен на УНЕСКО-в попис свијетске баштине. Свака зграда на Црвеном тргу има своју историју. Ту се налази обновљена Катедрала Василија Блаженог са својих једанаест торњева, а ту је такође и Кремљ са својим катедралама. С источне стране налази се Казањска катедрала. На северној страни налази се Државни историјски музеј. Једини споменик на тргу је бронзани споменик Кузми Мињину и Дмитрију Пожарском који су помогли у ослобађању Москве од Пољака 1612. Сам трг је дуг 695 метара и широк 130 метара.

Као што сам и написао доста времена смо проводили у парковима Москве. У једном таквом смо посјетили манстир Пресвете Богородице Казанске, те средњовјековне цркве посвећене Вазнесењу Господњем и Св. Вел. Георгију. Плавекуполе манастира су се спајале са небом, а позлаћени крст доминирао над простором. Уђете ли пак у цркву Св. Георгија видећете како једноставност може бити савршена. Бијели иконостас са позлаћеним мотивима је украшавао и до неба узносио ову цркву.

Још један манастир оставио је на нас велики траг. То је Даниловски манастир. Основао га је 1282. године принц Данило, млађи син Александра Невског. Ово свето мјесто често је било нападано, али и обновљано. Године 1983. манастир је поново реновиран и проширен. У њему се чувају мошти светог Николе (честице моштију, наравно), као и мошти оснивача, светог Данила Московског, а у дворишту цркве налази се икона Свете Тројице из 1282. године. Данас је то центар руске патријаршије и московска резиденција руског патријарха. На Даниловском гробљу била је сахрањена, 4. маја 1952. године, по сопственој жељи, и блажена Матронушка, крај цркве, „да би могла да слуша службе Божије“, знајући да ће на то мјесто долазити многи људи да моле за помоћ, и говорећи да ће их она чути. „*Долазите к мени и причајте ми као да сам жива, а ја ћу Бога молити да ваше молбе буду услышене. Све вас, који ми се обраћате тражећи помоћ, ја ћу послуже ваше смрти горе дочекивати*“, говорила је. Једна од најљепших цркава је и црква посвећена Васкрсењу Христовом.

За Даниловски манастир везана је и занимљива прича о његовим звонима. Наиме, Стаљин је 1930. године затворио овај манастир, и том приликом побио све монахе, осим тројице, који су, срећним стицајем околности, преживјели. Свих осамнаест звона са манастира је покидано и продато једном америчком индустријалцу, који их је поклатио Универзитету у Харварду, где су се налазила до 2006. године. Заправо, када је обновљен живот у манастиру, 1983. године, монаси су први пут затражили да им америчке власти врате ова звона, од којих је највеће тешко тринаест тона. Међутим, чак и 2003. године, када је делегација руских монаха отпутовала у Америку да би то и званично затражила, Американци нису желели да их врате, уз образложење да је недељна звоњава постала традиција на Харварду. Коначни повратак првог звона је уследио 13.09.2007. год.

Четири дана која смо провели у руској престолници остаће урезана дубоко у нашим животима. Остаје жал што нисмо могли и више да видимо али ово је само почетак у низу наших путовања у ову свету земљу.

На крају желим да истакнем да је примјетан духовни преображај Русије. Да је ова земља света показује и то да је и поред стравичних прогањања и терора комуниста, Црква опстала и постала последњи штит вјере али и идентитета руског православног народа.

Текст : јереј Сениша С. Вујасиновић *парох оснабрчки*.

Слике: јереј Александар Шкорић *парох карлсруешки* и

јереј Неђељко Ђокић *парох трећи диселдурфски*

